

Bediüzzaman ikaz ediyor; Siyaset cereyanları sizi tefrikaya atmasın!

Sakın, sakın, dünya cereyanları, hususan siyaset cereyanları ve bilhassa harice bakan cereyanlar sizi tefrikaya atmasın. Karşınızda ittihat etmiş dalâlet fırkalarına karşı perişan etmesin.

(.....)

Sakın, sakın, dünya cereyanları, hususan siyaset cereyanları ve bilhassa harice bakan cereyanlar sizi tefrikaya atmasın. Karşınızda ittihat etmiş dalâlet fırkalarına karşı perişan etmesin. “El-hubbu fillah ve’l-buğzu fillah” [Allah için sevmek, Allah için buğz etmek (Buharî, İmân: 1.)] düstur-u Rahmanî yerine (el-iyazü billâh) “El-hubbu fi’s-siyaseti ve’l-buğzu li’s-siyaseti” [Siyaset için sevmek, siyaset için buğz etmek] düstur-u şeytanî hükmedip, melek gibi bir hakikat kardeşine adâvet ve elhannâs gibi bir siyaset arkadaşına muhabbet ve taraftarlıkla zulmüne rıza gösterip cinayetine manen şerik eylesin.

Evet, bu zamanda siyaset, kalbleri ifsad eder ve asabî ruhları azap içinde bırakır. Selâmet-i kalb ve istirahat-i ruh isteyen adam, siyaseti bırakmalı.

Evet, şimdi küre-i arzda herkes ya kalben, ya ruhen, ya aklen, ya bedenen gelen musîbetten hissedardır, azap çekiyor, perişandır. Bilhassa ehl-i dalâlet ve ehl-i gaflet, rahmet-i umumiye-i İlâhiyeden ve hikmet-i tamme-i Sübhâniyeden habersiz olduğundan, nev-i beşere rikkat-i cinsiye, alâkadarlık cihetiyle, kendi eleminden başka nev-i beşerin şimdiki elîm ve dehşetli elemeleriyle dahi müteallim olup azap çekiyor. Çünkü, lüzumsuz ve mâlâyânî bir sûrette vazife-i hakikiyelerini ve elzem işlerini bırakıp âfâkî ve siyasî boğuşmalara ve kâinatın hadisatına merakla dinleyerek, karışarak ruhlarını sersem ve akıllarını geveze etmişler ve bilerek kendi zararına fiilen rıza göstermek cihetinde, “Zarara razı olana şefkat edilmez” mânâsındaki “Er-razî bi’z-zararı lâ yunzeru lehû” kâide-i esasiyesiyle şefkat hakkını ve merhamet liyakatını kendilerinden selb etmişler. Onlara acınmayacak ve şefkat edilmez. Ve lüzumsuz başlarına belâ getirirler.

Ben tahmin ediyorum ki, bütün küre-i arzın bu yangınında ve fırtınalarında selâmet-i kalbini ve istirahat-ı ruhunu muhafaza eden ve kurtaran yalnız hakikî ehl-i iman ve ehl-i tevekkül ve rızadır. Bunların içinde de en ziyade kendini kurtaranlar, Risâle-i Nur’un dairesine sadakatle girenlerdir.

Çünkü bunlar, Risâle-i Nur’dan aldıkları iman-ı tahkikî derslerinin nuruyla ve gözüyle, herşeyde rahmet-i İlâhiyenin izini, özünü, yüzünü görüp herşeyde kemal-i hikmetini, cemâl-i adaletini müşahade ettiklerinden, kemal-i teslimiyet ve rızayla, rububiyet-i İlâhiyenin icraatından olan musîbetlere karşı teslimiyetle, gülerек karşılıyorlar, rıza gösteriyorlar. Ve

merhamet-i ilâhiyeden daha ileri şefkatlerini sürmüyorlar ki, elem ve azap çeksinler.

İşte buna binâen, değil yalnız hayat-ı uhreviyenin, belki dünyadaki hayatın dahi saadet ve lezzetini isteyenler, hadsiz tecrübeleriyle, Risâle-i Nur'un imanî ve Kur'ânî derslerinde bulabilirler ve buluyorlar.

Kastamonu Lâhikası, mektup no: 78, s. 164

LÛGATÇE:

tefrika: Ayrılık, bölünme.

düstur-u Rahmanî: Allah'ın Rahmanî düsturu.

el-iyazü billâh: Allah'a sığınırız, Allah korusun.

düstur-u şeytanî: Şeytana ait prensipler, kaideler.

elhannâs: Sinsî şeytan.

selâmet-i kalb: Kalbin korku ve kötülüklerden kurtulması.

küre-i arz: Dünya.

rikkat-i cinsiye: Cinsî şefkat, insanın kendi cinsinden olana acıması.

selb: İptal etme, kaldırma, giderme.

hayat-ı uhreviye: Ahiret hayatı.